

Arrest

nr. 310 611 van 31 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten S. VAN ROMPAEY & L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2007 maakt de verzoeker, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing. Hij wordt gelast het Belgische grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. De minister bepaalt dat het besluit in werking treedt vanaf de datum van invrijheidstelling van de verzoeker.

Op 21 februari 2013 volgt een (voorlopige) invrijheidstelling met het oog op overlevering/uitlevering aan Polen. Blijkens het administratief dossier meent de verweerder dat het ministerieel besluit tot terugwijzing op deze datum in werking treedt en dat het de verzoeker tot 20 februari 2023 verboden is het Belgische grondgebied te betreden.

Op 17 augustus 2018 wordt de verzoeker opnieuw aangehouden op het Belgische grondgebied, waarna een herroeping van zijn voorlopige invrijheidstelling plaatsvindt.

Op 12 november 2018 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Bij arrest met nummer 220 281 van 25 april 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 26 juni 2020 wordt de verzoeker door de strafuitvoeringsrechtbank een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toegekend.

Op 9 juli 2020 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 20 juli 2020 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Warschau (Polen).

Op 12 juli 2022 wordt de verzoeker door de politie opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied. De verzoeker wordt terug in detentie geplaatst.

Op 20 juli 2022 beslist de strafuitvoeringsrechtbank tot de herroeping van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied.

Op 27 oktober 2022 dient de verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende in.

Op 20 januari 2023 richt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) het volgende schrijven aan de verzoeker:

“(…)

Op 27.10.2022 hebt u een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) ingediend, zodat u een recht op verblijf als burger van de Europese Unie kan worden toegekend.

Voor de erkenning van een recht op verblijf als werkzoekende moeten echter niet enkel de voorwaarden van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden nageleefd, maar moet men ook het recht hebben om België binnen te komen.

U beschikt echter tijdelijk niet over dit recht, aangezien u een Koninklijk Besluit tot uitzetting dat gepaard gaat met een inreisverbod van 10 jaar kreeg. Deze werd u op 15.03.2007 betekend en is in werking getreden op 21.02.2013. Deze is nog steeds geldig tot 21.02.2023.

Opdat u legaal naar België kunt terugkeren, moet u eerst de schorsing of de opheffing van dit inreisverbod aanvragen, op basis van wijzigingen in uw situatie.

Overeenkomstig artikel 44decies, § 2, van de wet van 15.12.1980 voornoemd, moet de aanvraag tot schorsing of opheffing van het inreisverbod vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde. Indien deze aanvraag niet overeenkomstig paragraaf 2 van dit artikel wordt ingediend, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen (artikel 44decies, § 3, van dezelfde wet).

De vaststelling dat dit inreisverbod nog steeds van kracht is, is voldoende om de intrekking van bijlage 19 te rechtvaardigen. De afgifte van deze bijlage moet als onbestaande worden beschouwd in de zin van het algemene principe van intrekking van administratieve rechtshandelingen.

(…)”

Op 8 februari 2023 vraagt de verzoeker om de opheffing van het bij Ministerieel Besluit van 5 maart 2007 opgelegde verbod om gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen.

Op 15 februari 2023 beslist de gemachtigde om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 15 maart 2023 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst in.

Op 16 juni 2023 neemt de gemachtigde inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 20 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 15.03.2023 werd ingediend door:

Naam : F., A. (...), Nationaliteit: Polen (Rep.), Geboortedatum : (...).1973, Geboorteplaats G. (...), Identificatienummer in het Rijksregister: xxx, Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2°-wet 15.12.1980).

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Betrokkene staat gemeld in de ANG, gegevens toegevoegd aan het dossier.

Op 16.06.2006 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 jaar ten gevolge van doodslag. Meer specifiek werd betrokkene veroordeeld voor moord. Bij toekenning van de strafmaat werd specifiek rekening gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar betrokkene mee te werk ging tijdens de gepleegde feiten, informatie toegevoegd aan het dossier. Betrokkene ging in cassatieberoep maar dit werd verworpen bij arrest van het Hof van Cassatie te Brussel op 21.11.2006. Als het arrest van het Hof van Assisen erop nagelezen wordt, kan er vastgesteld worden dat het persoonlijk gedrag van betrokkene ertoe leidt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt gesteld dat de betrokkene geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemensen en enige medewerking weigert in het onderzoek naar zijn daden. Verder kunnen we in de akte van beschuldiging lezen dat de feiten lastens de betrokkene bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachten rade en met het oogmerk om te doden. De feiten dienen dus bestempeld te worden als moord. Daarnaast liep hij op 20.03.2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden op wegens het bezit van cannabis intra muros.

Bij vonnis van 13 februari 2013 werd hem een voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering toegekend. Betrokkene diende in Polen voor de rechtbank te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen. Ondanks het feit dat het betrokkene zeer duidelijk was gemaakt dat hij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk, keerde hij zonder meer terug naar België. Op 17 september 2018 werd zodoende de voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering herroepen. Op 26 juni 2020 werd hem opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toegekend. Deze beslissing werd nogmaals herroepen op 12.06.2022 nadat hij werd aangetroffen in het Rijk. Gelet het niet naleven van de voorwaarden besliste de rechtbank tot de herroeping van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten aangetoond door de tegen hem uitgesproken straf, met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien hij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat betrokkene een reële actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene herhaaldelijk de voorwaarden voor zijn voorlopige invrijheidstelling niet heeft nageleefd.

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privéleven en het familieleven enerzijds en de bescherming van het algemeen belang anderzijds, dienen we het volgende op te merken: Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Betrokkene weigerde op 29.07.2022 een vragenlijst hoorrecht in te vullen en te ondertekenen. Uit de informatie beschikbaar op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene een partner heeft, namelijk:

M. J. (...) °xxx. Zij was de enige bezoeker die betrokkene elke week bezocht in de gevangenis. Opdat de relatie met zijn partner onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen, dienen er echter bijkomende banden van afhankelijkheid te worden aangetoond die verder gaan dan de normale affectieve en emotionele banden. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Volgens het Rijksregister stonden betrokkenen nooit op hetzelfde adres ingeschreven. We kunnen aannemen dat vanaf het begin van de detentie elk van hen een eigen leven leidde en dat de contacten met hen hoofdzakelijk via korte bezoeken en moderne communicatiemiddelen liepen. We kunnen redelijkerwijze besluiten dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkene en zijn partner die verder gaat dan de normale affectieve en emotionele banden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt ook uit deze informatie dat betrokkene een meerderjarige dochter, K. P. (...) °xxx, heeft. Hier kunnen we het volgende opmerken: het EHRM stelt in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. We dienen te vermelden dat K. P. (...) een eigen gezin heeft en de betrokkene in het laatste trimester slechts éénmalig bezocht heeft in de gevangenis. Hoewel dit erop wijst dat betrokkene een affectieve band met zijn dochter heeft, laat dit echter niet toe te besluiten dat er sprake is van een zekere afhankelijkheidsrelatie is die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Krachtens art. 43 § 2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing ook rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Er kan opgemerkt worden dat ondanks het verblijf in België van meerdere jaren niet gebleken is dat betrokkene een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene in deze jaren nooit legaal verblijfsrecht heeft bekomen in het Rijk.

Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Integratie veronderstelt immers ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Overigens bevat het dossier geen indicaties dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De contacten met partner en familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Uit de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat betrokkene geen enkele dag van tewerkstelling in België bekomen heeft. Gezien betrokkene sinds aankomst in België nooit officieel tewerkgesteld was, kunnen we bezwaarlijk van een duurzame economische binding met het gastland spreken. Bovendien is het zo dat betrokkene als EU-burger zou moeten in staat zijn om in zijn land van herkomst een economische activiteit uit te oefenen of een gezinsleven op te bouwen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden een bouwfirmat oprichtte in Polen.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40, 43, § 1, 2° en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Quant à la prétendue atteinte à l'ordre public

L'article 27 de la directive 2004/38/CE dispose que :

« 1. Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. Ces raisons ne peuvent être invoquées à des fins économiques. 29.6.2004 FR Journal officiel de l'Union européenne L 229/45

2. Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures. Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

3. Aux fins d'établir si la personne concernée représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité publique, l'État membre d'accueil peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou, s'il n'existe pas de système d'enregistrement, au plus tard dans les trois mois suivant l'entrée de la personne concernée sur son territoire ou à compter de la date à laquelle cette personne a signalé sa présence sur son territoire conformément à l'article 5, paragraphe 5, ou encore lors de la délivrance de la carte de séjour et s'il le juge indispensable, demander à l'État membre d'origine et, éventuellement, à d'autres États membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut avoir un caractère systématique. L'État membre consulté fait parvenir sa réponse dans un délai de deux mois. (...)
»

La notion d'ordre public, telle qu'elle est utilisée dans cette directive et transposée dans l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980, doit donc être interprétée de manière restrictive.

L'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 est libellé comme suit :

« § 1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles :

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour;

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

L'exception d'ordre public constitue une dérogation au principe fondamental de la libre circulation des personnes, qui doit être interprétée strictement et dont la portée ne peut être déterminée unilatéralement par les États membres (CCE, 19 décembre 2014, arrêt n° 135.627).

Toutefois, la partie adverse n'a pas mené d'enquête approfondie sur les faits qui ont motivé sa décision et sur le comportement personnel actuel du requérant.

Les seules références à la condamnation pénale du requérant en juin 2006 (il y a plus de 17 ans) et en 2007 (emprisonnement de 4 mois supplémentaire pour détention de cannabis), aux différentes révocations de sa liberté provisoire (en 2018 et en 2022), ne sont en aucun cas suffisantes.

En effet, aucun élément de la décision attaquée n'indique de manière concluante si le comportement personnel actuel du requérant constitue une menace effective, réelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Dans un arrêt du 26 février 2016, Votre Conseil - se référant à la jurisprudence de la Cour de justice - a précisé que « la notion de " danger pour l'ordre public " doit être appréciée au cas par cas " en vue de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public " et " qu'il n'est manifestement pas raisonnable de conclure, sur la base des informations contenues dans le dossier administratif, que l'étranger concerné constitue un danger pour l'ordre public ». (CCE, 26 février 2016 arrêt n°163.046)

Dans un arrêt du 10 novembre 2016, Votre Conseil a de nouveau estimé, en suivant la jurisprudence de la Cour de justice, que pour qu'un danger pour le public puisse être écarté, « il ne suffit pas qu'il y ait eu une violation de la loi et la condamnation concomitante de l'ordre social ». (RvV, 10 novembre 2016, 169.732, T. Vreemd., 2017, 1, 49-50.)

Pour qu'un danger pour le public puisse être écarté, il faut également qu'il y ait une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société » et cela ne peut pas être décidé automatiquement sur la base de la constatation d'une violation de la loi, a déclaré par Votre Conseil dans l'arrêt susmentionné.

Dans la décision attaquée, la partie défenderesse se contente de faire référence à la condamnation pénale de 2006, à l'utilisation de cannabis (en 2007) et aux différentes révocations de sa liberté provisoire (en 2018 et en 2022), sans aucunement examiner et justifier la « menace effective, réelle et suffisamment grave » (En ce sens : RvV, 7 décembre 2010, arrêt n° 52.575 du 7 et RvV, 20 octobre, arrêt n° 50.455).

Les faits reprochés au requérant après sa sortie de prison ne signifient nullement qu'il a un état d'esprit criminel dangereux pour la société ou qu'il répètera un comportement criminel similaire à l'avenir. C'est donc à tort que, dans son annexe 20, la défenderesse se réfère à l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué - en ce qu'il viole ainsi le prescrit des articles 40, 43, §1er, 2° et 62 §2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers - doit incontestablement se voir annulé.

Quant à l'erreur manifeste d'appréciation

Qu'en tout état de cause, la défenderesse n'a pas suffisamment motivé sa décision au regard de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980, violant ainsi les articles 2 et 3 de la loi relatifs à la motivation expresse des actes administratifs et à l'obligation de motivation.

A cet égard, il n'est pas contestable que l'administration, avant de prendre une décision, n'a en aucune manière mené une enquête préliminaire approfondie, ce qui constitue un manquement au devoir de diligence.

Dans sa première décision de refus datée du 20 janvier 2023, la partie adverse informait le requérant que ce dernier ne pouvait – pas encore – introduire une demande de séjour en qualité de membre de l'Union européenne, au motif qu'il a reçu un arrêté royal d'expulsion et une interdiction d'entrée sur le territoire belge valable 10 ans. Cet arrêté lui a été notifié le 15.03.2007 et est entré en vigueur le 21.02.2013 et il était encore valable jusqu'au 21.02.2023. (cfr annexe 3)

Dans le cas d'espèce, manifestement, le requérant fait les frais de sa condamnation passée alors qu'il a exécuté sa peine et ce refus est lui aussi tout à fait arbitraire car la partie adverse en adoptant un tel jugement de valeur méconnaît le principe de bonne administration, ainsi que le devoir de minutie ou le principe de prudence.

D'autant plus que la première décision de refus prise par la partie adverse laissait planer un doute quant à une éventuelle acceptation de la demande introduite après la fin du délai de l'interdiction d'entrée. En effet, dans sa motivation, elle ne précise à aucun moment que le séjour du requérant pourrait également être refusé au motif d'une atteinte à l'ordre public.

Il découle de cette attitude de l'Office des étrangers que même si Monsieur F. (...) parvenait à démontrer ses attaches en Belgique et sa volonté de réinsertion, cela ne serait jamais considéré comme suffisant pour permettre à la partie adverse d'établir que son passé ne constitue pas une atteinte à l'ordre public belge, d'où

une impossibilité définitive de rejoindre sa famille et sa compagne en Belgique, ce qui constitue manifestement un abus de droit de la part de la partie adverse.

De manière plus générale, comme régulièrement rappelé par tant par le Conseil d'Etat que par le Conseil du Contentieux des Etrangers, le principe général de bonne administration implique que l'administration est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, en telle sorte qu'« Aucune décision administrative ne peut être, régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt 221.713 du 12 décembre 2012 – cité par C.C.E., arrêt 179.846 du 20 décembre 2016).

Il ressort de ce qui précède que la motivation de l'acte attaqué est inadéquate et dès lors non compréhensible par son destinataire au regard des principes généraux qui président à l'action administrative.

Ainsi que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de le décider à maintes reprises, « Lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait » (Conseil d'Etat, 16 mai 1997, arrêt 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 et ss.).

En effet, « motiver une décision, c'est exposer de raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse » (D. Lagasse, la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs in J.T., 1991, p. 737-738).

Ce qui prescrit à l'administration, c'est « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et de justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant ... de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen » (F. Tiberghien et B. Lasserre, Chronique générale de jurisprudence administrative, A.J.D.A., Paris, 1981, p. 465 et 1982, p. 585 - à propos de la loi française du 11 janvier 1979 relative à la motivation formelle des actes administratifs).

Dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'Etat a exposé que : « le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ».

De même il a été considéré par cette même juridiction que : « la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante » (Conseil d'Etat, S.A. SMET-JET, n° 41.884 du 4 février 1993).

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué - en ce qu'il viole ainsi le prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des Etrangers - doit se voir annulé."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De verzoeker voert de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet aan maar laat na om deze concreet toe te lichten. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 40 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk en op afdoende wijze de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het recht op verblijf wordt geweigerd op basis van redenen van de openbare orde en nationale veiligheid. De gemachtigde motiveert dat de verzoeker op 16 juni 2006 werd veroordeeld door het hof van assisen tot een gevangenisstraf van 20 jaar wegens moord. De gemachtigde benadrukt dat bij de toekenning van de strafmaat rekening werd gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar de verzoeker mee te werk ging bij het plegen van de feiten. De gemachtigde licht toe dat uit het arrest van het hof van assisen blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker ertoe leidt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en dat de verzoeker geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemensen. De gemachtigde stelt verder dat de feiten lastens de verzoeker bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachten rade en met het oogmerk om te doden. De gemachtigde motiveert nog dat de verzoeker op 20 maart 2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden opliep wegens het bezit van cannabis *intra muros*. De gemachtigde geeft tevens aan dat de verzoeker bij vonnis van 13 februari 2013 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering werd toegekend, nu de verzoeker in Polen voor de rechtbank diende te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen. De gemachtigde beklemtoont dat het de verzoeker zeer duidelijk was gemaakt dat hij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang en het verblijf in het Rijk en dat hij desondanks zonder meer terugkeerde naar België. De voorlopige invrijheidstelling van de verzoeker werd daarom op 17 september 2018 herroepen. De gemachtigde motiveert verder dat de verzoeker op 26 juni 2020 opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied werd toegekend, maar dat ook deze beslissing werd herroepen nadat de verzoeker opnieuw werd aangetroffen in het Rijk.

De gemachtigde zet uiteen dat de verzoeker, ingevolge de ernst van de door hem gepleegde feiten aangetoond door de tegen hem uitgesproken straf met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit waarmee hij tewerk ging, een gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien hij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit afgeleid kan worden dat de verzoeker een reële actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. De gemachtigde concludeert dat het gedrag van de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. Hierbij geeft de gemachtigde nogmaals aan dat de verzoeker ook herhaaldelijk de voorwaarden voor zijn voorlopige invrijheidstelling niet heeft nageleefd.

De gemachtigde motiveert verder dat de verzoeker op 29 juli 2022 weigerde om de vragenlijst hoorrecht in te vullen, maar dat uit de informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt, blijkt dat hij een partner heeft, M.J., die hem elke week in de gevangenis bezoekt. De gemachtigde stelt evenwel vast dat de verzoeker en M.J. nooit op hetzelfde adres ingeschreven stonden, dat beiden vanaf het begin van de detentie elk hun eigen leven leidden en dat de contacten hoofdzakelijk via korte bezoeken en moderne communicatiemiddelen liepen en er geen bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, zodat er een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet voorligt.

De gemachtigde stelt tevens vast dat de verzoeker ook een meerderjarige dochter K.P. heeft, die een eigen gezin heeft en die de verzoeker in het laatste trimester slechts eenmaal heeft bezocht in de gevangenis,

zodat niet kan worden besloten dat er sprake is van een zekere afhankelijkheidsrelatie die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

De gemachtigde meent tot slot dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde hoe dan ook superieur is aan de familiale en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, zodat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Daarnaast wordt ook nog gemotiveerd over en rekening gehouden met de elementen, bepaald in artikel 43, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Hij verwijst naar de eerdere beslissing van 20 januari 2023 waarbij zijn vorige verblijfsaanvraag werd geweigerd omdat hij nog onder een inreisverbod stond, dat volgens de verzoeker geldig was tot 21 februari 2023. De verzoeker klaagt er zich over dat in deze beslissing van 20 januari 2023 nergens werd gepreciseerd dat zijn aanvraag ook om redenen van openbare orde kon worden geweigerd.

De Raad benadrukt dat de beslissing van de gemachtigde van 20 januari 2023 niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Verzoekers kritiek op de motieven van deze beslissing kan thans niet dienstig worden aangevoerd. Het gegeven dat de vorige aanvraag van de verzoeker werd geweigerd op 20 januari 2023 om de redenen die daarin werden uiteengezet, staat er *in se* niet aan in de weg dat de gemachtigde een volgende aanvraag op grond van andere juridische en feitelijke motieven kan weigeren. Nog minder kan hieruit blijken dat de thans voorliggende beslissing niet op afdoende motieven berust.

Uit de overige uiteenzettingen van het middel blijkt voorts dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Gelet op de wil van de wetgever en aangezien met de bestreden beslissing het verblijfsrecht van de Unieburger wordt geweigerd, dient artikel 43 van de Vreemdelingenwet *in casu* richtlijnconform te worden uitgelegd.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op situaties van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hierbij moet, overeenkomstig de vereiste richtlijnconforme interpretatie van een wettekst, worden nagegaan of het gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling.

Artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Uit de concrete omstandigheden van het dossier moet bijgevolg het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduid dat de gemachtigde pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een voldoende kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Strafrechtelijke veroordelingen volstaan op zichzelf niet om het

verblijfsrecht te weigeren. Tenslotte wijst de Raad erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., § 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt. Hierbij wijst de Raad wel op het feit *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat het bestuur dus toe het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, voor zover kan worden vastgesteld dat de burger van de Unie door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. *In casu* dient te worden onderzocht of de verzoeker aantoont of op een onzorgvuldige en onredelijke wijze werd besloten dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.1.2.4. Na een rechtstheoretische uiteenzetting voert de verzoeker aan dat de verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn actueel gedrag. De verzoeker stelt dat enkel wordt gerefereerd aan zijn strafrechtelijke veroordeling uit juni 2006, wat meer dan zeventien jaar geleden is, de veroordeling uit 2007 en de herroepingen van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling in 2018 en in 2022. Volgens de verzoeker is dit niet voldoende. De verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn actueel gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2°-wet 15.12.1980).

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Betrokkene staat gemeld in de ANG, gegevens toegevoegd aan het dossier.

Op 16.06.2006 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 jaar ten gevolge van doodslag. Meer specifiek werd betrokkene veroordeeld voor moord. Bij toekenning van de strafmaat werd specifiek rekening gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar betrokkene mee te werk ging tijdens de gepleegde feiten, informatie toegevoegd aan het dossier. Betrokkene ging in cassatieberoep maar dit werd verworpen bij arrest van het Hof van Cassatie te Brussel op 21.11.2006. Als het arrest van het Hof van Assisen erop nagelezen wordt, kan er vastgesteld worden dat het persoonlijk gedrag van betrokkene ertoe leidt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt gesteld dat de betrokkene geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemensen en enige medewerking weigert in het onderzoek naar zijn daden. Verder kunnen we in de akte van beschuldiging lezen dat de feiten lastens de betrokkene bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachten rade en met het oogmerk om te doden. De feiten dienen dus bestempeld te worden als moord. Daarnaast liep hij op 20.03.2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden op wegens het bezit van cannabis intra muros.

Bij vonnis van 13 februari 2013 werd hem een voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering toegekend. Betrokkene diende in Polen voor de rechtbank te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen. Ondanks het feit dat het betrokkene zeer duidelijk was gemaakt dat hij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk, keerde hij zonder meer terug naar België. Op 17 september 2018 werd zodoende de voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering herroepen. Op 26 juni 2020 werd hem opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering

van het grondgebied toegekend. Deze beslissing werd nogmaals herroepen op 12.06.2022 nadat hij werd aangetroffen in het Rijk. Gelet het niet naleven van de voorwaarden besliste de rechtbank tot de herroeping van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten aangetoond door de tegen hem uitgesproken straf, met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien hij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat betrokkene een reële actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene herhaaldelijk de voorwaarden voor zijn voorlopige invrijheidstelling niet heeft nageleefd."

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk op zorgvuldige wijze heeft onderzocht of het gedrag van de verzoeker een actuele, reële (werkelijke) en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan het feit dat de verweerder zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen die hij reeds opliep, maar wel naar het specifieke gedrag dat hij stelde. Hierbij moet worden benadrukt dat het gegeven, dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om te concluderen dat een vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving vormt, niet impliceert dat uit een dergelijke veroordeling niet kan worden afgeleid dat deze vreemdeling gedragingen stelde die toelaten te besluiten tot het bestaan van een dergelijke bedreiging.

In se betwist de verzoeker de volgende motieven uit de bestreden beslissing niet:

"Op 16.06.2006 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 jaar ten gevolge van doodslag. Meer specifiek werd betrokkene veroordeeld voor moord. Bij toekenning van de strafmaat werd specifiek rekening gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar betrokkene mee te werk ging tijdens de gepleegde feiten, informatie toegevoegd aan het dossier. Betrokkene ging in cassatieberoep maar dit werd verworpen bij arrest van het Hof van Cassatie te Brussel op 21.11.2006. Als het arrest van het Hof van Assisen erop nagelezen wordt, kan er vastgesteld worden dat het persoonlijk gedrag van betrokkene ertoe leidt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt gesteld dat de betrokkene geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemens en enige medewerking weigert in het onderzoek naar zijn daden. Verder kunnen we in de akte van beschuldiging lezen dat de feiten lastens de betrokkene bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachten rade en met het oogmerk om te doden. De feiten dienen dus bestempeld te worden als moord."

De verzoeker benadrukt enkel dat deze veroordeling reeds zeventien jaar oud is op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad wijst op het feit dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *"dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde"* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

De verzoeker betwist niet dat hij een moord pleegde, dat hij opzettelijk, met voorbedachten rade en met het oogmerk om te doden heeft gehandeld. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde ook op de enorme brutaliteit van de verzoeker en zijn agressieve ingesteldheid. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker heeft zijn slachtoffer gedood zonder het gebruik van een vuurwapen, maar door te slaan en te schoppen. Dit is een bijzonder ernstig misdrijf.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op grond van een onzorgvuldig onderzoek of een ondeugdelijke motivering als volgt heeft besloten:

"Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten aangetoond door de tegen hem uitgesproken straf, met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor

de handhaving van de openbare orde aangezien hij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat betrokkene een reële actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij."

Het gegeven dat deze veroordeling voor moord reeds zeventien jaar oud is, doet hier niets aan af.

De verzoeker betwist verder niet dat hij op 20 maart 2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden opliep wegens bezit van cannabis *intra muros*. De verzoeker betwist evenmin dat hem bij vonnis van 13 februari 2013 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering werd toegekend nu hij in Polen voor de rechtbank diende te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen. De verzoeker betwist evenmin dat hij *"(o)ndanks het feit dat het (hem) zeer duidelijk was gemaakt dat hij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk, (...) zonder meer terug(keerde) naar België."* Op 17 september 2018 werd de voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering herroepen. De verzoeker betwist evenmin en het blijkt uit de voorliggende stukken dat hem op 26 juni 2020 *"opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied (werd) toegekend"* en dat ook deze (bij vonnis van 20 juli 2022) wegens het niet naleven van de voorwaarden werd herroepen nadat hij opnieuw werd aangetroffen in het Rijk. De bestreden beslissing dateert van 16 juni 2023, de verzoeker vermag er dan ook niet aan voorbijgaan dat hij zeer recentelijk nog de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidstelling heeft geschonden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 12 juli 2022 door de politie werd aangetroffen op het Belgische grondgebied. De voorlopige invrijheidsstelling van de verzoeker werd herroepen bij vonnis van 20 juli 2022. Uit het attest van gevangenschap dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker sinds 12 juli 2022 opnieuw van zijn vrijheid werd beroofd. Tijdens een verblijf in de gevangenis is de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen, zodat niet zonder meer vaststaat dat de verzoeker geen gevaar meer zou vormen van zodra hij vrijgesteld wordt en niet langer nauwgezet wordt opgevolgd. Het actueel gevaar voor de openbare orde kan even goed blijken uit de ernst en het herhaald karakter van de gepleegde strafbare feiten.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raads arresten met nummer 52 575 van 7 december 2010 en nummer 50 455, wordt erop gewezen dat de verzoeker niet *in concreto* de gelijkenissen aantoont tussen de feiten die aan deze zaken ten grondslag liggen en zijn eigen zaak. In de huidige bestreden beslissing beperkt de verweerder zich, in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaken waarnaar de verzoeker verwijst, niet tot een loutere opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen.

De verzoeker laat nog gelden dat uit de feiten die hem worden aangewreven eens hij de gevangenis had verlaten, geen gevaarlijke criminele ingesteldheid uit kan worden afgeleid. De Raad kan de verzoeker hierin niet volgen. De verzoeker heeft immers tot tweemaal toe de hem door de bevoegde rechter opgelegde voorwaarden geschonden. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om dit mee in rekening te brengen in zijn beoordeling dat de verzoeker een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien geven verzoekers gedragingen die tot de veroordeling in 2006 hebben geleid, zonder meer blijk van een bijzonder ernstige bedreiging voor de openbare orden, derwijze dat het niet onredelijk is om uit deze gedragingen, in samenhang met verzoekers meer recente gedragingen, een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde af te leiden.

De verzoeker stelt nog dat hij geboet heeft voor zijn verleden en dat hij zijn straf heeft ondergaan. Daargelaten de vraag of de verzoeker daadwerkelijk zijn strafeinde heeft bereikt, wordt erop gewezen dat dit niet betekent dat de verweerder niet langer zou kunnen oordelen dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De bestreden beslissing is een administratieve beslissing op verblijfsvlak die de verweerder vermag te treffen, ook al zou de verzoeker zijn straf hebben uitgezeten.

De verzoeker meent tot slot dat uit de houding van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat, ook al zou hij zijn banden met België en zijn wil om te re-integreren kunnen aantonen, dit nooit genoeg zal zijn om te kunnen aannemen dat zijn gedrag geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde. Deze hypothetische kritiek houdt geen verband met de motieven van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt tevens dat de verzoeker niet uit het oog mag verliezen dat de bestreden beslissing dateert van 16 juni 2023 en hij er niet aan voorbij mag gaan dat hij zeer recentelijk nog de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidstelling heeft geschonden zodat deze werd herroepen bij vonnis van 20 juli 2022. Verzoekers kritiek is niet dienstig.

3.1.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder bij zijn beoordeling enig relevant gegeven, dat de voorliggende zaak kenmerkt, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.6. De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Hierboven werd reeds uiteengezet dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker toont niet aan dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn niet (volledig) of niet correct omgezet zou zijn, zodat hij zich niet dienstig op de betrokken bepaling kan beroepen.

3.1.2.7. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het en van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“La partie défenderesse se rend aussi coupable d’une violation du droit fondamental du requérant à la vie privée et familiale (art. 8 de la CEDH et 7 et 52 de la Charte européenne) dès lors que les liens amicaux, familiaux (avec sa compagne, sa fille et ses petits-enfants) et affectifs ne sont pas remis en question mais qu’il est déclaré que les liens de dépendances supplémentaires ne sont pas démontrés.

Cette motivation est totalement disproportionnée et contrevient au droit fondamental à la vie privée et familiale du requérant, dès lors qu’elle sous-entend que le requérant devrait entretenir ses rapports amicaux, familiaux et amoureux uniquement à distance.

L'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales est rédigé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

1. Quant à l'exigence d'une vie privée préexistante

Il n'est pas contestable que le requérant avait d'ores et déjà une relation amoureuse avec sa compagne, Madame J. M. (...) (cfr annexe 6) durant la période où il était incarcéré et qu'elle a perduré à sa sortie de prison, ce qui n'est pas contesté par la partie adverse (cfr annexe 1). Cette relation a présupposé bien évidemment l'existence d'une relation privée antérieure à la demande de séjour de Monsieur F. (...) en Belgique. Il s'ensuit que l'acte attaqué constitue dès lors une ingérence manifeste de l'Etat belge dans le droit du requérant à une vie privée et familiale au sens de cette disposition, puisqu'il a pour effet de les priver de toute possibilité de poursuite de sa vie familiale avec sa compagne et sa fille qui préexistait à son inscription en Belgique.

Par ailleurs, la partie adverse ne contredit pas que la fille du requérant lui a bel et bien rendu visite en prison. Ce qui permet également de confirmer la vie privée préexistante à sa demande de séjour.

2. Obligation positive et mise en balance des intérêts en présence

Si - certes - lorsqu'il s'agit d'une première admission, comme c'est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence, de telle sorte qu'il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, la Cour EDH considère cependant qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale :

- Ahmut c/ Pays-Bas - 28 novembre 1996, §63 ;

- Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas - 31 janvier 2006, §38,

ce qui s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

S'il ressort de cette mise en balance que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cfr Rees/Royaume-Uni – 17 octobre 1986, §37).

En matière d'immigration, la Cour EDH a rappelé à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant :

- Mokrani c/ France - 15 juillet 2003, §23 ;
- Beldjoudi c/ France - 26 mars 1992, §74;
- Moustaquim c/ Belgique - 18 février 1991, §43.

L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (cfr Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas - 31 janvier 2006, §39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux :

- Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga /Belgique - 12 octobre 2006, §81 ;
- Moustaquim c/ Belgique - 18 février 1991, §43.
- Abdulaziz, Cabales et Balkandali c/ Royaume-Uni – 18 mai 1985, §67).

L'Etat est donc incontestablement habilité à fixer des conditions à cet effet.

Toutefois, compte tenu du fait que :

- d'une part, les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (cfr Conka c/ Belgique - 5 février 2002, § 83) et
 - d'autre part que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (Conseil d'Etat , 22 décembre 2010, arrêt n° 210.029),
- il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

En l'espèce, force est de constater que rien dans la motivation de l'acte attaqué ne permet d'établir que la partie adverse a bel et bien procédé à cet examen.

Comme précisé précédemment, Monsieur F. (...) a une relation stable et durable depuis plusieurs années avec Madame J. M. (...) (cfr annexe 6), ce qui a été pris en compte dans l'annexe 20. La partie défenderesse note à cet égard que Madame M. (...) était la seule visiteuse que le requérant recevait chaque semaine lors de son incarcération.

Toutefois, la partie défenderesse reproche au requérant de ne pas s'être domicilié à la même adresse que sa compagne, or cela est rendu impossible par le fait même de la décision de refus de séjour dont il a fait l'objet.

Dans sa décision, la partie adverse précise que la fille du requérant a sa propre famille et que cela impliquerait qu'il n'y ait pas d'éléments de dépendance supplémentaires, différents des liens affectifs ordinaires.

Au contraire, la partie adverse ne tient pas compte du fait qu'il ne s'agit pas simplement de « liens affectifs ordinaires », mais que le requérant a d'ores et déjà été éloigné de sa fille durant plusieurs années et qu'il n'a pas pu assister aux moments les plus importants de la vie de celle-ci. En prenant cette décision de refus de séjour, la partie adverse prive le requérant de pouvoir partager la vie de sa fille ainsi que de ses petits-enfants.

Le Conseil d'Etat considère que l'administration doit apporter la preuve qu'elle a procédé dans chaque cas d'espèce, à une juste évaluation du caractère proportionné de la mesure de refus de séjour et/ou d'éloignement : « L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'interdit nullement aux Etats contractants de décider l'éloignement d'un étranger. Cette ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit, notamment, proportionné au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant, au respect de sa vie privée et familiale. En se fondant sur des éléments incomplets relatifs à la situation personnelle du requérant, l'Etat n'a pas valablement apprécié l'équilibre que la décision entreprise devait rechercher entre la sauvegarde de l'intérêt général et la gravité de l'atteinte au droit du requérant, au respect de sa vie privée. » (Conseil d'Etat, arrêt 68.643, 26 septembre 1997, J.L.M.B., 1998, pp. 980 et ss.).

En l'espèce, nulle part dans la motivation de l'acte attaqué, il n'apparaît que l'administration a effectivement procédé à l'examen de ce juste équilibre.

Quand bien même pareil examen d'opportunité aurait été accompli – quod non – encore aurait-il fallu, en vertu des termes « nécessaire dans une société démocratique », que l'acte attaqué puisse justifier d'un besoin social impérieux proportionné au but légitime poursuivi, ce qui n'est nullement le cas en l'espèce. En effet, l'Etat belge n'invoque ni n'établit nulle part dans la motivation de l'acte attaqué, que la présence du requérant serait de nature à porter atteinte à l'une quelconque des causes de justifications prévues limitativement dans cette disposition, étant :

- la sécurité nationale,*
- la sûreté publique,*
- le bien-être économique du pays,*
- la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales,*
- la protection de la santé ou de la morale,*
- la protection des droits et libertés d'autrui.*

En conséquence, force est de constater que l'acte attaqué, en ce qu'il viole ainsi le prescrit de l'article 8 de la C.E.D.H., doit se voir annulé."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Wat dit laatste betreft, kan de Raad slecht een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefenen.

De verzoeker verwijst naar zijn familieleden met zijn dochter en kleinkinderen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening hield als volgt:

"Verder blijkt ook uit deze informatie dat betrokkene een meerderjarige dochter, K. P. (...) °xxx, heeft. Hier kunnen we het volgende opmerken: het EHRM stelt in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. We dienen te vermelden dat K. P. (...) een eigen gezin heeft en de betrokkene in het laatste trimester slechts éénmalig bezocht heeft in de gevangenis. Hoewel dit erop wijst dat betrokkene een affectieve band met zijn dochter heeft, laat dit echter niet toe te besluiten dat er sprake is van een zekere afhankelijkheidsrelatie is die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen."

En:

“Krachtens art. 43 § 2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing ook rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...) De contacten met partner en familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.”

De verzoeker brengt hier tegenin dat het niet gaat om loutere affectieve banden, dat hij van zijn dochter houdt en dat hij in het verleden reeds werd verwijderd gedurende meerdere jaren en er niet bij was op de meest belangrijke momenten in haar leven.

De verzoeker beweert zodoende wel dat zijn relatie met zijn meerderjarige dochter verdergaat dan een louter affectieve relatie, maar hij brengt geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij afhankelijk is van haar of dat zij afhankelijk is van hem.

De beoordeling van de gemachtigde in de bestreden beslissing is conform de vaste rechtspraak van het EHRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt met name dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

De verzoeker toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met betrekking tot zijn meerderjarige dochter (en eventuele kleinkinderen) aan.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de banden met zijn dochter vallen onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Bovendien brengt de verzoeker ook niets in tegen het volgend motief uit de bestreden beslissing: *“De contacten met partner en familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.”*

De verzoeker verwijst tevens naar zijn liefdesrelatie met mevrouw J.M. Hij wijst erop dat uit deze relatie volgt dat hij, voorafgaandelijk aan zijn verblijfsaanvraag, in België een privéleven heeft opgebouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers partner J.M. in België. Hierover wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene weigerde op 29.07.2022 een vragenlijst hoorrecht in te vullen en te ondertekenen. Uit de informatie beschikbaar op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene een partner heeft, namelijk: M. J. (...) °xxx. Zij was de enige bezoeker die betrokkene elke week bezocht in de gevangenis. Opdat de relatie met zijn partner onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen, dienen er echter bijkomende banden van afhankelijkheid te worden aangetoond die verder gaan dan de normale affectieve en emotionele banden. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Volgens het Rijksregister stonden betrokkenen nooit op hetzelfde adres ingeschreven. We kunnen aannemen dat vanaf het begin van de detentie elk van hen een eigen leven leidde en dat de contacten met hen hoofdzakelijk via korte bezoeken en moderne communicatiemiddelen liepen. We kunnen redelijkerwijze besluiten dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkene en zijn partner die verder gaat dan de normale affectieve en emotionele banden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

En:

“Krachtens art. 43 § 2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing ook rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...) De contacten met partner en familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen."

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen wel voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Nog daargelaten de vraag of de verzoeker *überhaupt* een duurzame partnerrelatie met mevrouw M.J. heeft aangetoond, wordt erop gewezen dat de verzoeker nooit werd gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. De verzoeker betwist niet dat hij "*in deze jaren nooit legaal verblijfsrecht heeft bekomen in het Rijk*" zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt.

In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "*fair balance*"-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van één van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De verzoeker benadrukt dat zijn relatie wijst op een privéleven in België. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker nooit werd gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. De verzoeker heeft dan ook zijn relatie en zijn privéleven opgebouwd in België terwijl hij nooit werd gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België.

In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De verzoeker houdt nog voor dat de bestreden beslissing elke mogelijkheid wegneemt om zijn familieleden met zijn partner verder te zetten.

De verzoeker laat evenwel na om op concrete wijze in te gaan op de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“De contacten met partner en familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.”

De verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk dat zijn partner en/of familie hem niet regelmatig zouden kunnen bezoeken in Polen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook nog als volgt gemotiveerd:

“Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.”

Hetgeen verder wordt toegelicht als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Betrokkene staat gemeld in de ANG, gegevens toegevoegd aan het dossier.

Op 16.06.2006 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 jaar ten gevolge van doodslag. Meer specifiek werd betrokkene veroordeeld voor moord. Bij toekenning van de strafmaat werd specifiek rekening gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar betrokkene mee te werk ging tijdens de gepleegde feiten, informatie toegevoegd aan het dossier. Betrokkene ging in cassatieberoep maar dit werd verworpen bij arrest van het Hof van Cassatie te Brussel op 21.11.2006. Als het arrest van het Hof van Assisen erop nagelezen wordt, kan er vastgesteld worden dat het persoonlijk gedrag van betrokkene ertoe leidt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt gesteld dat de betrokkene geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemensen en enige medewerking weigert in het onderzoek naar zijn daden. Verder kunnen we in de akte van beschuldiging lezen dat de feiten lastens de betrokkene bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachten rade en met het oogmerk om te doden. De feiten dienen dus bestempeld te worden als moord. Daarnaast liep hij op 20.03.2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden op wegens het bezit van cannabis intra muros.

Bij vonnis van 13 februari 2013 werd hem een voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering toegekend. Betrokkene diende in Polen voor de rechtbank te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen. Ondanks het feit dat het betrokkene zeer duidelijk was gemaakt dat hij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk, keerde hij zonder meer terug naar België. Op 17 september 2018 werd zodoende de voorlopige invrijheidstelling met het oog op overlevering herroepen. Op 26 juni 2020 werd hem opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toegekend. Deze beslissing werd nogmaals herroepen op 12.06.2022 nadat hij werd aangetroffen in het Rijk. Gelet het niet naleven van de voorwaarden besliste de rechtbank tot de herroeping van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten aangetoond door de tegen hem uitgesproken straf, met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor

de handhaving van de openbare orde aangezien hij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat betrokkene een reële actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene herhaaldelijk de voorwaarden voor zijn voorlopige invrijheidstelling niet heeft nageleefd."

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker de vaststelling dat zijn gedrag een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde niet aan het wankelen heeft kunnen brengen.

Het weze herhaald dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven - in zoverre het bestaan ervan in deze zaak al zou zijn aangetoond - niet absoluut is.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het beschermen van de openbare orde anderzijds wordt niet aangetoond.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder bij zijn beoordeling enig relevant gegeven, dat de voorliggende zaak kenmerkt, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

Er kan dan ook niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.2.3. Ten slotte laat de verzoeker na om concreet uiteen te zetten en ziet de Raad ook niet in hoe artikel 52 van het Handvest, dat handelt over de reikwijdte en uitlegging van de gewaarborgde rechten en beginselen, werd geschonden door de bestreden beslissing.

3.2.2.4. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE